

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוזו
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום ראשון כ"ז סיון תשפ"ב | דף היומי בבלי: יבמות קיא | דף הכולל: כתובות מ.
דף היומי בהלכה: מאמצע סעיף כ"ג "אבל אם היא" עד אמצע סעיף כ"ה "או שהיתה".
מוסר: שמירת הלשון - 'ושמעתי בשם' עד 'ועל טענה'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: שער הבטחון פרק ה' 'והשישי כי הבוטח' עד סוף פרק ו'

להצטרפות לקבלת הפותח בכל יום במייל: dirshu@dirshu.co.il

"יומה אתם חושבים, קרה לי נס כלשהו? לא ולא!" | מרתק: כך הפך רבה של רחובות זצ"ל אויבים לאוהבים
| "אמרתי להורים שלי: "בגלל שאתם לא שולחים אותי לקרקס נכשלתי במבחן" | 2430

הסיפור היומי

**בישרתי לאבי על ההפגנה הנערכת מתחת הבית.
הוא לא התפעל מכך והמשיך בהכנות לשבת, ולאחר
כמה רגעים יצא לביהכ"נ. כאשר הגיע לקומת הכניסה
החל למהר ויצא החוצה כמעט בצעדי ריצה...**

מאויבים לאוהבים: סיפור מיוחד על חכמתו ונועם הליכותיו של הגאון רבי שמחה הכהן קוק זצ"ל רבה של רחובות

הכנסת. בישרתי לאבי על ההפגנה הנערכת מתחת הבית, אך היה נראה כי לא התפעל מכך במיוחד. הוא המשיך בהתארגנות לקראת השבת ולאחר כמה רגעים יצא מהבית בדרכו לבית הכנסת. כאשר הגיע לקומת הכניסה החל להחיש את צעדיו ויצא החוצה כמעט בצעדי ריצה. "ברוכים הבאים, שלום עליכם", פתח וקרא בחיבה גלויה לקראת בני הנוער שאחזו בשלטים. "כמה אני שמח לראות בני נוער שהגיעו לבקר אותי, הן כל ימי אני עוסק בחינוך, כמה אני שמח שאתם אלי", אמר בלבביות ובמאור פנים מיוחד.

"אבל", המשיך ואמר, "מאחר ואני הולך כעת להתפלל בבית הכנסת, המתינו לי כאן במשך ארבעים דקות, ותיכף אשוב ואוכל להסב אתכם יחד את סעודת השבת. ואתם ההורים", המשיך ונשא את עיניו לעבר ציבור ההורים שעמד סביב גיבה בשקט את המחאה, "אינכם צריכים להתעכב. אתם תשובו הביתה, ואני אדאג לארח את הבנים שלכם".

ההורים הבינו בדיוק למה כוונתו, הם חששו כי הוא ישפיע על ילדיהם, והחלו מיד לאסוף את הנערים והורו להם לשוב הביתה.

הצעקות שבקעו מכיון הרחוב שלפני בית רבה של העיר רחובות, הגאון רבי שמחה הכהן קוק זצ"ל, לא בישרו כי מדובר במשהו חיובי. ככל שהצעקות הלכו וגברו הבינו בני הבית כי מדובר בקהל לא קטן שהתקבץ מתחת לבית ומבקש למחות על דבר מה.

כאשר ניגשנו אל החלון - מספר בנו של הרב זצ"ל, הגאון רבי אריה קוק שליט"א מראשי ישיבת 'מאור התלמוד' ברחובות - נדהמנו לראות עשרות בני נוער ניצבים לצד הוריהם ומחזיקים שלטי מחאה בסגנון של 'לא ניתן להפוך את רחובות למאה שערים', 'די לקיצוניות', 'תנו לנו לחיות' וכדומה. דברי מחאה אלו באו בעקבות פעולותיו בהעמדת הדת על תילה בעיר, ואותה פעילות בלתי פוסקת לא נשאה חן בעיני חלק מהתושבים, והם נאספו, באותו יום תחת חלון ביתו לקראת כניסת השבת, במטרה להפגין ולהביע את מורת רוחם מפעילותו.

כאשר ראיתי את ההפגנה ההמונית לא ידעתי מה עלינו לעשות. לא יכולנו להתעלם ממנה, שכן היה זה זמן קצר לפני כניסת השבת ואבי היה צריך לצאת לתפילת קבלת שבת בבית

בעיצומו של מעמד ותוך כדי השירה, נעמד אחד מזקני רחובות שהיה בעברו תלמיד ישיבה, וביקש את רשות הדיבור. הוא התריס בשאלה, כי ידוע נאמר "אין אדם נוקף את אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזים עליו מלמעלה", וביקש להסיק מתוך מאמר זה, כי כל מעשה ומעשה שהאדם עושה, נעשה באופן שמכריזים וקובעים משמים כי כך הוא עתיד לעשות. "אם כן" הוסיף והקשה בכסילותו, "הרי גם כאשר אני קם בבוקר יום השבת ומתיישב באוטו שלי, או כאשר אני פותח את החנות בשבת, גם זה נעשה בהכרזה משמים, אז איך יתכן שאתם אפוא מפריעים לעשות מה שהוכרז משמים? הלא אתם פועלים בניגוד למה שקבעו בבית דין של מעלה?!"...

הרב בחכמתו הבין על אתר כי הויכוח עם אותו זקן כסיל לא יניב מאומה. הוא נעמד על רגליו ואמר כשהוא מחויך כולו: "אשריך עיר רחובות, אשריך שזקנותך לא ביישה את ילדותך, וגם לעת זקנה עדיין יש בך יהודים יודעי ספר שמשנתם שגורה בפיהם ויודעים הם את דברי תלמודם אותם למדו בימי צעירותם". הרב הוסיף וברך אותו שיזכה לבריאות איתנה ואריכות ימים ושנים טובות מתוך אושר ונחת וכל טוב, והוסיף לשבח אותו על כך שהעיר כולה מתפארת בדמויות כמוהו, שזוכרים היטב את אשר למדו בצעירותם ומשנתם שגורה היטב בפיהם.

השואל כבר לא היה זקוק לתשובה, הוא כבר בא על סיפוקו, וככל הנראה כבר שכח מה שאל קודם לכן. הוא קרן כולו מאושר למשמע המחמאות ששפכו מפי הרב, והנהן בראשו כל העת לקהל הנאספים סביב, כאשר לא היה אדם מאושר ממנו באותם רגעים.

(קובץ גיליונות)

ברם, הרב לא היה מוכן לקבל את הדבר. הוא אמר להם: "הרי הגעתם לכאן כי כאב לכם משהו, בואו תספרו לי מה קרה. אני לא מוכן שככה תצעקו ואני לא אוכל לשוחח ולדבר אתכם. באם אתם דואגים שאקח את הילדים, אל דאגה! הרי הם כבר ילדים גדולים והם יכולים להחליט בעצמם מה נכון ומה לא".

בסופו של דבר הוסכם, כי ייערך סימפוזיון בו ייטלו חלק בני הנוער, ובמהלכו יציג מועמד אותו יבחרו אנשי העיר והוא ישאל את הרב שאלות שונות. הסימפוזיון נערך באחד האולמות הגדולים בעיר, כאשר כאמור, מי שנטלו בו חלק היו כל בני הנוער בעיר, והרב נוטל בו חלק כמחותן ראשי. כדי לייצג את תושבי העיר ולשאול את השאלות, הוזמן מרצה חילוני מהאוניברסיטה העברית, שהוכר בדעותיו האנטי דתיות.

בשלב כל שהוא החל המרצה החילוני לתקוף במילים קשות את ראש העיר, שגם השתתף במפגש. הוא עלב בו במילים קשות, כי מלבד ד' אמותיו בבית הכנסת בו הוא מתפלל, אינו מכיר בכלל את העיר וצרכיה, ומילא הוא אינו מייצג אף אחד מלבד את הציבור הדתי, ואינו ראוי לשמש כראש העיר.

בני הנוער לא שתקו על הפגיעה בראש העיר, והחלו לקרוא בוז נגד אותו מרצה. חמתו בערה בו והוא צווח בחרון ובזעם אין אונים: "אני איני מוכן לשבת באולם אחד עם אנשים כמותכם". תוך כדי דבריו, קם ונטש את האולם, כשקריאות הבוז ממשיכות ללוות אותו בדרכו החוצה. ברגע אחד התהפכה האווירה באולם. היה מי שהתחיל לשיר את שירי השבת, וכך במשך זמן ארוך ישבו כולם יחד ושוררו את מיטב שירי השבת, כאשר הדבר מביא לקידוש השם עצום.

הסיפור היומי

**לא ידעתי כיצד לנהוג. הרי מדובר במדריך יהודי!
אם אומר לו שאסור הוא לא ישמע לי, ואם לא
אקנה לו הוא ירכוש עבור עצמו... התפללתי תפילה
חרישית שה' יציל אותי מהמבוכה אליה נקלעתי**

רוח סערה עושה דברו

קיוויתי שבינתיים יופיע אחד מחברי הקבוצה הבוגרים שידעו כיצד לחמוק בצורה מכובדת מהמצב המביך. שאלתי את המוכר כמה עולה לחמנייה עם נקניקיה, והוא השיב כי מאחר ויש הפסקת חשמל הם לא יכולים למכור דבר עד שתסודר בעיית החשמל, שהרי אין להם דרך לגבות תשלום. עוד הוסיף כמשיח לפי תומו, שבחמש שנות עבודתו באתר מעולם לא הייתה הפסקת חשמל, ואם היה, אז תוך פחות מדקה נכנסו גנרטורים מיוחדים לפעולה. אבל הפעם משום מה, התקלה נמשכת.

בינתיים החלה סערה להשתולל בחוץ וערפל כבד התקרב

נסענו לחופשה, כאשר לקבוצה שלנו הצטרף מדריך אישי שכל הוצאותיו (אש"ל) היו מוטלות עלינו. באחד הימים נשארתי אני לבדי עם המדריך כאשר שאר חברי הקבוצה התפזרו להם, והמדריך ביקש שאקנה לו לחמנייה עם נקניק מהחנות שלידינו. לא ידעתי כיצד לנהוג, מדובר במדריך יהודי, אמנם תינוק שנשבה, אך כיצד אאכיל יהודי בטרופות? באם אומר לו שאסור הוא לא ישמע לי, ואם לא אקנה לו הוא ירכוש עבור עצמו ולא יהיה נעים בכלל...

התפללתי תפילה חרישית שה' יציל אותי מהמבוכה אליה נקלעתי, ולבינתיים ניגשתי לחנות כאילו לקנות לו, אך באמת

לגובה ההר, והמדריך הורה לנו למהר לרכבל שמוריד אנשים מההר כי בעוד כמה דקות כבר לא נוכל לרדת מחמת הערפל הכבד. איזה שיחרור ואנחת רווחה בקעה ממני לאור נס ההצלה שלי מהניסיון הזה של רכישה חלילה דבר טריפה על ידי או מהכסף שהייתי נאלץ לתת לו ביד. זימרת את המזמור לתודה' לבורא

שהציל אותי מעל לדרך הטבע. ברור לי מעל לכל ספק שכל ההפסקת חשמל בליווי הערפל הכבד לא היתה אלא כדי להציל אותי ואת המדריך מדבר הטרופה. למדתי עד כמה ה' משגיח ומאזין אף לתפילה החרישית של יהודי אי שם בהרים שקורא לו לעזרה באמת. (טיב הקהילה)

יהלומים מגדולי ישראל

למחרת, טרם שובו לארץ ישראל, ניגש מרן הגר"מ שטרנבוך שליט"א להרב לפקוביץ והשיב לו את כל הכסף בלא אומר ודברים. תמה הרב לפקוביץ: "הרי הסכום הזה ניתן עבור החזקת אברכים וכיצד הותר לכם להחזירו?"

מסירות נפש מתוך נקיות

תמה הרב לפקוביץ ושאל: בשלמא הכסף שניתן בכדי לכסות את הוצאות הנסיעה והאכסניה, רשאים אתם לוותר עליו, אבל יש כאן גם סכום עתק שניתן עבור החזקת הכולל, והיאך הותר לכם להחזיר כסף שניתן להחזקת אברכים.

השיב לו רבינו בקיצור: "ענייני הלכה תשאיר ל". ולא רצה לנמק את טעמו.

שוב תמה הרב לפקוביץ ואמר: "רבי, תורה היא וללמוד אנו צריכים, ומה ראה רבינו על כך". השיב לו רבינו, שברצונו לקיים המצווה בנקיות - מתוך "רייניקייט", ולאחר שטרם זמן רב למען שמירת החינוך הטהור בארץ הקודש, אין רצונו להפסיד את מעלת נקיות המצווה על ידי קבלת טובת הנאה למוסדותינו, ובתורת גזבר רשאי הוא לסרב לקבל נתינות הפוגעות בקיום מצוותיו בטהרת הלב בנקיות גמורה.

(גיליון 'מאמר שבועי משיעורו של מרן הגר"מ שטרנבוך שליט"א')

סיפר הרבני הרה"ח ר' משה בצלאל בודק יו"ר קרן הצלה, את אשר שמע מפי הרה"ח ר' ליפא לפקוביץ זצ"ל יו"ר קרן הצלה, מראשי קהילת סאטמאר בארה"ב:

בשנת תשנ"ח נסע רבינו לארה"ב במיוחד כדי לפעול למען קרן הצלה, ופעל שם רבות במשך כמה שבועות וכיתת רגליו מהכא להתם בכינוסים שונים לפעול ולהפעיל לגייס כספים בסכומים הגונים למען העמדת החינוך הטהור בארץ הקודש.

והנה בלילה האחרון ששהה רבינו בארה"ב טרם צאתו לארץ ישראל, ביקשו מנהלי קרן הצלה להשיב לו הכרת הטוב, ונכנס הרה"ח ר' ליפא לפקוביץ יו"ר קרן הצלה לאכסניה של רבינו, ונתן לו סכום כביר לטובת הכולל של רבינו בארץ ישראל, ועוד הוסיף לתת לו סכום נוסף לכסות את הוצאות הנסיעה מארץ ישראל לארה"ב והוצאות האכסניה וכו'.

אמנם למחרת בבוקר, טרם נסיעתו לארץ ישראל, ניגש רבינו להרב לפקוביץ, והשיב לו את כל הכסף כמות שהוא בלא אומר ודברים.

יהלומים מגדולי ישראל

"באותה תקופה שלא התקבלתי לתיכון הייתי מאוד ממורמר. הייתי אז ילד והאשמתי את הסבא והמשפחה, אמרתי להם שהמשימה במבחן היתה לתאר איך נראה הקרקס של מקנס, וכיון שהם לא שולחים אותי לקרקס לא ידעתי מה לכתוב"

"כשאני מסתכל היום אילו תחנות עברתי בחיים שלי, אני מתפעל מכך, כי כעת אני מבין שכל מה שנעשה עמי היה מאת השם ולטובה" | הגאון רבי עמנואל טולדנו שליט"א בשיחה מאלפת

מנוהל מהשם, יבין שהכל לטובה. כשאני מסתכל איזה תחנות עברתי בחיים שלי, אני מתפעל מכך, שכעת אני מבין שכל מה שנעשה עימי היה מאת השם ולטובה.

כל אדם עובר בחיים שלו הרבה תחנות ומסעות. בין מעבר פיזית ממקום למקום ובין מאורעות שעוברים על האדם במשך ימי חייו - הכל הוא על פי השם. וכאשר האדם יחיה כך, שהכל

ועל פי השם יסעו, אינני יודע מה עבר לי בראש פתאום לעבור לנובהרדוק, אבל לאחר מעשה אין לי שום חרטה על כך, וכיום אני מבין כמה זה היה לטובתי, כי מה שקניתי שם בישיבה לא הייתי יכול להשיג בשום ישיבה אחרת, שבנובהרדוק לימדו מושגים והשגות בעבודת השם, שלא מגיעים אליהם בישיבות אחרות, והיו לומדים שם הרבה מוסר וביחוד היו משקיעים בלימוד חוה"ל שער הביטחון והשרישו את מידת הביטחון, והיו מחנכים שם לעשות 'התבודדות', וזכורני שהיה תקופה שהייתי לומד תורה בבדידות כל לילה בין עשר לחמש לפנות בוקר [והיה זה בסוף החורף ולמדתי מסכת מגילה] ולמרות שהמקום שם היה באזור של גויים ודלתות הישיבה היו פתוחות וכל מי שרצה יכל להיכנס, לא פחדתי מכלום, כי זה היה החינוך של נובהרדוק לבטוח בהשם ולא לפחד משום דבר.

ואחר שנה וחצי ברצוני היה לעבור לישיבה של רבי משה שניידר באנגליה, אבל השם סיבב שהגעתי לארץ ישראל לפוניבז'. כיום אני מסתכל על כל המסעות הללו: בהתחלה הייתי במקנס, משם לטנג'יר, משם לנובהרדוק, ומשם לארץ ישראל. ואני רואה איך הכל מכוון מאת השם לטובה, איך קיבלתי תועלת מכל מקום שהייתי בו.

האדם לא המנהל של עצמו, האדם צריך לדעת שהוא מנוהל! לא הוא המנהל של עצמו. זכורני שפעם הייתי בסרסל בצרפת וקבעתי שם עם איזה רוקח להיפגש איתו בשעה מסוימת ליד בית הכנסת, ואני התעכבתי מעט בבי"כ אחר התפילה, ואיחרתי לאותה פגישה בכמה דקות, ואותו אדם כעס עליי איך אתה מעז ככה לאחר? הרי קבענו, ואתה לא עומד בזמנים.

עניתי לו אני לא מנהל את עצמי, השם הוא המנהל שלי, מפני שהייתי בבי"כ וניגשו אליי אנשים ולא יכולתי לסרב להם ולעזוב אותם, ומן השמים גילגלו שאני אאחר לפגישה, ואותו אדם נהנה מהמשפט הזה, והתפייס מרוגזו. כך צריך האדם לראות את כל מה שעובר עליו בעולם, שהוא לא מנהל אלא יש מישהו למעלה שמנהל וקובע לו את החיים, והוא עושה זאת באופן הכי טוב ומועיל.

(גיליון 'דעת ואמונה')

בילדותי במקנס למדתי בבית הספר היסודי של האליאנס, ובסיום הלימוד ביסודי עשו מבחנים לתיכון, והמבחן שם היה מחולק לשנים חציו הראשון נעשה ביום שישי, וחציו השני בשבת, ואני עשיתי רק את המבחן הראשון ביום שישי, ולמבחן השני שהיה בשבת לא הגעתי לעשות המבחן כי לא רציתי לחלל שבת, ואח"כ הוציאו רשימה של המבחנים ולפי החצי הראשון של המבחן הייתי מהמצטיינים ורשמו שהתקבלתי, ובכל זאת כיון שלא מצאו את חצי המבחן השני, לא קיבלו אותי לתיכון. לאחר כמה חודשים הודיעו שנותנים אפשרות נוספת להיבחן, למי שלא עבר את המבחן הראשון, ובאתי להיבחן, אבל לא הצלחתי במבחן והודיעו שאיני מתקבל, ולמרות שאת יתר חברי הפחות מצוינים ממני קיבלו [המורים שם התפלאו איך לא התקבלתי] ונאלצתי לחזור לכיתה אחרת ביסודי.

אחרי כמה חודשים הגיע רבי שמואל טולידאנו זצ"ל והודיע שהוא פותח ישיבה בטנג'יר יחד עם ר' זושא וולטר זצ"ל [באותה תקופה לא היה שום ישיבה בכל רחבי מרוקו] ואסף כ-50 בחורים מכל רחבי מרוקו ופתח ישיבה, וגם אני הלכתי ללמוד שם והייתי שם כארבע שנים.

זכורני שבאותה תקופה שלא התקבלתי לתיכון הייתי מאוד ממורמר מזה [הייתי אז ילד והאשמתי את הסבא והמשפחה, אמרתי להם שהמבחן היה לתאר איך נראה הקירקס של מקנס וכיון שאתם לא שולחים אותי לקירקס, לכן לא הצלחתי כי לא ידעתי מה לכתוב]. אבל האמת, כמה אני צריך להודות להשם על כל ההשגחה פרטית שנכשלתי במבחנים ועי"ז היה לי קל ללכת לישיבה, ואם הייתי נכנס לתיכון א"א לדעת אם הייתי יוצא משם... ובודאי שהיו כאלה שהיו אומרים לי תמשיך ללמוד לימודי חול, כמו הרבה חברים שלי שהמשיכו ונהיו מהנדסים ורופאים. ונודע לי אח"כ שבתיכון שם מחמת שרק קצת תלמידים הגיעו נאלצו לעשות כיתות לימוד ללא הפרדה רח"ל, איזה נס השם עשה לי שהציל אותי משם.

ואחר כארבע שנים [היה זה בתקופה שר' ישכר מאיר זצ"ל הגיע ללמד בטנג'יר] עברתי לתחנה נוספת בחיי, ועזבתי את הישיבה שם כדי ללמוד בנובהרדוק בצרפת. על פי השם יחנו

להתחיל את היום ברגל ימין
חוויה רוחנית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:
dirshu@dirshu.co.il

הפורתח בכל יום..
המייל היומי של 'דרשו'.

"ומה אתם חושבים, קרה לי נס כלשהו? לא ולא! שום מרצדס לא עצרה לי, ושום אוטובוס תועה לא לקח אותי בחצי מהזמן. היכיתי עוד כחצי שעה בתחנה ואז נסעתי הביתה..."

'אין שומע לי ומפסיד' - ולא מעניין איך בדיוק רואים את זה

רואים את זה, בטוח שלא הפסדת". כששמעתי את הסיפור נזכרתי בדברי ה'מטה משה' הידועים, המובאים גם במשנה ברורה (קלב ס"ק ח): "וקיבלנו שיש לומר שבח זה של 'עלינו' באימה וביראה, ברתת, בזיע, בשיפוי ראש, כי כל צבא השמים שומעים, והקדוש ברוך הוא עומד עם פמליא של מעלה, וכולם עונים ואומרים, אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלוקיו, אשרי העם עוז לו בך מסילות בלבבם". עומד לו אפוא ר' מרדכי בבית הכנסת, וכל פמליא של מעלה עומדים ורואים איך שהוא מתגבר ואומר: 'לא! איני עוזב את בית הכנסת לפני שאני גומר את השבח המופלא של עלינו לשבח! האוטובוס לא מעניין אותי עכשיו, רצוני לעשות נחת רוח לבוראי'. אין ספק שהשמחה של הקב"ה עם כל צבא השמים באותו זמן היתה לאין ערוך. כולם שמחו ואמרו: אשרי העם שבטחים בקב"ה, שיודעים ש'אין אדם שומע לי ומפסיד', שמאמינים בכל לבם בהקב"ה, בין אם הם רואים בעיניים את הסוף ובין אם הם לא רואים. אשרי העם שככה לו, אשרי העם שה' אלוקיו. (הרב פנחס שפר, גיליון השגחה פרטית)

מספר לי ר' מרדכי, אברך כולל המתגורר בבית שמש ולומד בביתר: "אתמול התפללתי מנחה גדולה בביתר, אחרי הכולל, ובשעה שעמדתי ואמרתי 'עלינו לשבח', ראיתי מהחלון את קו 128 לבית שמש המתקרב לתחנה, הממוקמת מרחק עשרים שניות מבית הכנסת. "ידעתי שאם ארוץ לתחנה אספיק אותו, והרי אני כבר ממש בסוף התפילה. אלא שאז נזכרתי בסיפור ששמעתי בקו השגחה פרטית על הבחור לייזר מביתר עילית (מפורסם השבוע בעלון עם הכותרת 'הקשבתי והרווחתי'), שנשאר בתפילת מנחה עד הקדיש תום האחרון, והחלטתי לסיים את התפילה בנחת. "ומה אתם חושבים? קרה לי נס כלשהו? לא ולא" - מסיים ר' מרדכי במתיקות - "ברוך ה', היכיתי עוד כמעט חצי שעה לאוטובוס, ואז נסעתי הביתה. מרצדס לא עצר לי, אוטובוס תועה לא לקח אותי בחצי מהזמן. עולם כמנהגו נוהג ונוסע על כבישים עמוסים ותחנות עמוסות לא פחות, אבל אני בטוח שמה שהקב"ה אמר, שאין שומע לי ומפסיד, זה חי וקיים. לא מעניין איך בדיוק

"כל הכבוד", אמר האיש. "עקבתי אחריו רוב הזמן וראיתי איך אתה שומר על רוגע, וכל הזמן מרגיע את מויישה הקטן..." האברך הסמיק. "מוישה זה אני, לילד שלי קוראים צביקי..."

"לא הנחש מומית, ולא צביקי הוא המועצבן" - סיפור עם סוף מפתיע ולקח מהדהד

באזור הבא היו מונחים הלחם והביצים, בהם לא גילה הילד בעל תלתלי החלאקה עניין מיוחד. גם באזור הפירות והירקות שמר על שלוה יחסית, למרות שכמעט הצליח להפיל אבטיח ארצה. החגיגה הגדולה התפתחה בשורת הממתקים. הילד הפעיל את כל כושר השכנוע בעזרת תנועות ידיים, רקיעות רגליים ויללות תואמות. והוא בשלו, ברוגע: "מוישה, מוישה, קצת סבלנות. הנה הקופה, שם נשלם ונלך כבר הביתה, תירגע". ההצגה התפתחה דווקא בקופה, דקות ספורות לפני סיום הקנייה. הילד קלט את קופסת הפלסטיק השקופה מתוכה

הוא לא רגיל בעריכת קניות, אבל בתקופה בו שוהה רעייתו בבית החלמה הוא מכהן גם בתפקיד האמא. את בנו בן השנתיים וחצי הניח במושב המיוחד שבעגלת הקניות, והחל את הסיבוב. את שורת המוצרים הראשונה עבר בשלום, אך מיד כאשר נתקלו במוצר מתאים, עוגיות במקרה דנן, החל הילד להושיט ידיים ולבקש. לא פסק הילד, התחיל לצעוק, ומשלא נענה - גם לבעוט. והוא, בשלווה: "מוישה, נותרו לנו בסך הכל עוד שלושה עמודונים של ביסקוויטים ועוגיות, אל תתרגז, כבר נסיים".

שאבא שלו מתעצבן. נכון, בהרבה מקרים ילד מעצבן גורם להתעצבן, אך התוצאה לא בהחלט כרוכה במניע. שיאה של התבוננות זו מונח בנחש הנחושת שבפרשת השבוע. הנחשים השרפים ממיתים את ישראל, ומה התרופה? "ויאמר ד' אל משה, עשה לך שרף ושים אותו על נס, והיה כל הנשוח וראה אותו וחי" (כא ח). פירש"י: "ואמרו רבותינו, וכי נחש ממית או מחיה? אלא, בזמן שהיו ישראל מסתכלין כלפי מעלה ומשעבדין את לבם לאביהם שבשמים היו מתרפאים, ואם לאו היו נמוקים" (ר"ה כט).

רבים מעם ישראל מתים ע"י הנחשים השרפים, האם ניתן להכחיש עובדה פשוטה וברורה זו? אך חז"ל באים ומכריזים שמדובר בעיוות אופטי, פאטה מורגנה, לפיו כביכול הנחשים הם אלו שממיתים, בעוד שמצד האמת הגורם הרוחני הוא הממית. צביקי לא מעצבן, בדיוק כשם שהנחש לא ממית. נכון, מוישה עלול להתעצבן, אך אסור לכרוך את התעצבנותו כתוצאה הכרחית מהתנהגותו של צביקי, שכן לעיוותים האופטיים יש ביטוי בכל הצורות של עבודת השם ועבודת המידות.

(הרב רפאל ברלזון, יתד נאמן חוקת תשע"ג)

ניבטו מסטיקים עגלגלים צבעוניים ולא הכי מהודרים. מסתבר שהשתוללות עד עכשיו הייתה רק מעין הקדמה למנה העיקרית, בעוד לא מעט קונים מפנים מבט לילד בעל ההתנהגות הכמעט פראית. הממתק שכבר היה תחוב בידי של הילד מתחילת הקנייה לא הרגיע אותו. הוא רצה עוד ועוד. למרות זאת המשיך אביו להרגיע בשקט ובשלווה: "מוישה, עוד כמה דקות, עוד כמה דקות נלך הביתה, תיקח לך לשתות ותלך קצת לנוח. מוישה, תירגע". כאשר מצא את עצמו בחוץ לא האמין שהסיפור הקשה מאחוריו. הוא החל לצעוד במהירות הביתה, ואז דהר איש מאחוריו בצעקות. "סליחה, סליחה". למרות שמיהר, עצר. "תשמע", דיבר האיש בקול ובהתלהבות, "אני ממש מעריך אותך. כל הכבוד. תשמע, המוישה שלך מתוק וחמוד, אבל עם השתוללות כזו אני לא הייתי מצליח לשמור על כזו שלווה. עקבתי אחריו רוב זמן הקניה והבחנתי כיצד אתה שומר על רוגע וכל הזמן מרגיע את מוישה הקטן. ידידי, כל הכבוד לך". האברך הסמיק וניסה להסביר. "לילד שלי קוראים צביקי, מוישה זה אני..."

מה מלמד אותנו מוישה מיודענו? שהילד לא מעצבן, כמו

על דא ועל הא

הסתובבתי אחורנית וראיתי לפני יהודי חרדי עם זקן ופיאות, וכולו אומר יראת שמים. "אתה יודע מי אני?" - שאל. לא, השבתי בהחלטיות. "אני הגנב שפרץ למספרה שלך"...

"רק את המעטפה הזאת הקב"ה הסתיר ממני... החלטתי לחזור בתשובה"

פניו. "אני הגנב ש'ביקר' במספרה שלך וגנב לך את כלי התספורת היקרים. מאז הספקתי לחזור בתשובה שלימה, וברצוני לבשר לך שהדבר קרה בגלל הגניבה, ומעשה שהיה כך היה: "כמה ימים לאחר הגניבה החלטתי לחזור למספרה ולראות באיזו צורה לקחת את העניין, ומה אתה מספר ללקוחותיך... אינני יודע אם עשיתי זאת מתוך רשעות ואכזריות, או מתוך התעניינות גרידא. יום אחד נכנסתי למספרה. תור ארוך היה שם. יתכן שהאנשים שמעו על הגניבה ובאו לעודד אותך... ישתבי על כסא והמתנתי בתור כמו כולם. מה ששמעתי שם, בהמתנה, הכניס אותי להלם ולאדם. ואני מתכוון לעניין המעטפה. כל אחד מהלקוחות שישב על כסא התספורת, שמע ממך את הסיפור הזה מחדש. וגם כשהגיע תורי, סיפרת לי את כל הסיפור, מתחילתו לסופו.

"עיקרו של הסיפור שלך היה, שלמרות שהגנב שפרץ למספרה לא הותיר מגירה אחת שלא פתח, הוא לא גילה את המעטפה ובה אלפי הדולרים שהיו מונחים באחת המגירות. סיפרת לכולם שגם מגירה זו נפרצה, והמעטפה כבר היתה מונחת לפני העיניים

סיפר ר' גבריאל יגודיוב, בעל מספרה ברחוב עזרא בני ברק: לפני מספר חודשים בוצעה גניבה במספרה, כשהגנב מצליח לרוקן את כל המכשור המתקדם שהיה במקום, בסך אלפי שקלים, וכמעט לא הותיר דבר.

כמעט, אמרנו; כי היה דבר אחד שלמרבה הפלא נעלם ממנו, למרות שהוא היה גלוי למדי, והיה מונח באחת המגירות ממנה גנבנו כל כלי הספרות. המדובר היה במעטפה בה היו אלפי דולרים, שנאספו במגבית צדקה עבור משפחה ענייה. כשנכנסתי בשעות הבוקר למספרה וראיתי שהמקום נפרץ, החסרתי כמה פעימות, ועיקר חששותי נסבו על המעטפה היקרה. כשראיתי שהמגירה פרוצה, חשך עליי עולמי. הייתי בטוח שלא אמצא שם את המעטפה.

חלפו כמה חודשים מאז הגניבה, ממשיך ר' גבריאל לספר, והנה אני עומד יום אחד בבית הכנסת, ומישהו מקיש על גבי הסתובבתי אחורנית, וראיתי לפניי יהודי חרדי עם זקן ופיאות, וכולו אומר יראת שמים. "אתה יודע מי אני?" - שאל. לא, השבתי בהחלטיות. כי באמת לא הכרתי אותו, ואף פעם לא ראיתי את

גלוי, הסתיר ממני, אות ברור הוא שאכן יש השגחה פרטית בעולם. חשבתי וחשבתי על כך, והתחזקתי מאוד, עד שחזרתי בתשובה שלימה. והנה אני כאן לפניך ככלי מלא בוושה וכלימה, ומבקש סליחה על מה שעשיתי, וכמו כן אבקש שתעשה לי חשבון מפורט על הנזק שנגרם לך, ואשלם לך הכל-מכל-כל עד הפרטה האחרונה."

ר' גבריאל שמע את הדברים ואף הוא התרגש מאוד. הוא חיבק את בעל-התשובה בחום, ואמר לו שהוא אינו מעוניין בכסף שרצה להחזיר לו. "קח את הכסף הזה, ועשה בו סעודת מצווה והודיה על כך שזכית לחזור בתשובה..."

(ברכי נפשי)

של הגנב, ולמרות זאת העלימו אותה מן השמים. הארכת לספר לכולם שאלפי הדולרים הוקדשו לצדקה, והמסקנה המתבקשת שלך מכל הסיפור היתה, שהקב"ה שמר על כספי הצדקה הללו מכל משמר.

"מלבד התפעלותי בעניין ההשגחה הפרטית שהיתה לך, אני אישית השתוממתי גם מכך שלא היה אכפת לך כלל על הנזק האישי שנגרם לך, ואת עיקר רגשותיך הפנית אל השמחה שהתעוררה בקרבך בעקבות הצלתה של מעטפת הצדקה. "לאחר שגם אני שמעתי ממך את הסיפור כולו, לא יכולתי שלא להתעורר בתשובה. אם הקב"ה אפשר לי לקחת מהמספרה את כל מה שליבי חפץ, ורק את המעטפה, שהיתה כבר במצב

השו"ת היומי

מזעזע: הבחור השמיע לחברו ב'שידור חי' את השאלות והחששות שיש לצד השני עליו...

משולחנו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

לשון הרע ורכילות. ומעשה באחד שהגיע לישיבה כדי לראות בחור מסוים ולהתרשם מאישיותו, ושאל איזה בחור אם יוכל להראות לו את המדובר. כשהבין הלה שמדובר ברגע של אמת, דאג לרמוז לחבריו שידיעו לבחור שבאו לבחון אותו, והבחור יצא מהישיבה, ואמרו לאותו אחד שבדיקו כעת הבחור לא נמצא וכדאי שיבוא למחר בשעה מסוימת, ואז הודיעו לבחור מתי עליו להסתתר, וכך אחר כמה פעמים הבין המברר שהבחורים משתפים פעולה עם המדובר ומודיעים לו שילך, והבין שעליו לסגת מהשידוך.

בוא וראה כמה נזק גרמו לאותו בחור, מתוך כביכול רצון להיטיב עמו שלא יהיה במצב לא מוכן, על אחת כמה וכמה כשמודיעים פרטים מביכים מהבירורים שביררו, יש בזה איסור חמור ונזק למדובר ולמברר, ושומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו.

שאלה: מעשה בבחור שהתקשרו אליו לברר על חבר חדר שלו בישיבה, כדי לדעת על רמת הלימוד שלו ויראת השמים שלו, ואז הוא הפעיל את הפלאפון על רמקול והשמיע לחברו את השאלות ששואלים עליו. ואז הגיעה השאלה, איך הוא עם חברים, האם הוא מוצלח או 'יבש' כזה, והאם נכונה תכונה מסוימת ששמעו עליו. האם זה אסור?

תשובה: שאלה מזעזעת. יש בזה את העוול הנורא של "משלח מדנים בין אחים", בפרט שיש צד גדול שאחרי שהבחור המדובר שמע היטב את השאלות והחששות שיש לצד השני עליו ב"שידור חי", יתקרב לגמרי ויתרחק מהצעת שידוך זו, וקשה מאד לבקש מחילה על כזו עוולה.

ובכלל יש להזהיר, כל מי שמבררים אצלו אסור לו לספר למדובר איך שביררו, ואין בזה תועלת רק נזקים חמורים של

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה ראשית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:

dirshu@dirshu.co.il

הפורתח
בכל יום..

המייל היומי של 'דרשו'.

יבמות דף קיא

שאלה: האם יש להמנע מלראות חליצת אביו?

מבקשין הימנו שיחלוץ לה

ויתכן שהנמו"י חולק על סברת התוס', וסובר שאין זה נחשב לבושה כי זה מצוה.

ויעוין לעיל דף נ ע"א שהבאנו את דברי הבה"ג והספורנו שיש בזיון גדול בחליצה, אך יתכן שכל דבריהם אמורים בימי חז"ל שהיה מצוה לייבם, אך בימינו שאסור לייבם אלא דוקא לחלוץ, אין בזה שום בושה ואדרבה מצוה היא.

ויעוין בספר חליצה כהלכתה (ח"ב סוף פכ"ו) שהביא בשם מרנן הגר"ש ואזנר והגר"נ קרליץ שליט"א שמותר לבן לראות חליצת אביו ואין בזה בושה מפני שהיא מצוה.

(חשוקי חמד יבמות קיא:)

תשובה נאמר במסכת יבמות דף קיא ע"ב שמבקשים ממנו שיחלוץ, והקשו בתוס' (ד"ה לאחר שלושים יום): ואם תאמר מה הוא מפסיד אם חולץ לה, ויש לומר שהוא מתבייש בבית דין לחלוץ לה שתרוק בפניו, עכ"ל. וכעין זה כתב ברש"י (סנהדרין דף יט ע"ב ד"ה חליצה), יעו"ש.

הרי לפנינו שהחולץ מרגיש בושה בעת החליצה, ואם כן אולי לא ראוי שהבן יראה כך את אביו.

מאידך יעוין בנמוק"י שתירץ, דלכן לא כופים אותו, מפני שהוא יכול לטעון: אף על פי שנתתי לה גט, אינה אסורה עלי בחזרה, ואולי תתפייס ותחזור אלי, ואיני רוצה לאסרה עלי בחליצה.

החפצים בחיים - חפץ חיים יומי

**לפליאתו של אותו רב על כך שה'חפץ חיים'
לכאורה מגזים בדבריו, אמר לו רבנו - "בוא ונראה
מה קורה במטבח". הלכו וראו כיצד בעלת הבית
כועסת על המבשלת ומודיעה לה שהיא מפוטרת...**

הצטרפו אלינו ללימוד היומי בספר חפץ חיים

כוונתו היתה לדבר לתועלת, ולא התבונן האם אכן הדברים הם באמת לתועלת, הרי עבר איסור לשון הרע אף שלא התכוין לגנות, מצד פשיעתו שלא חקר והתבונן היטב.

וכן מי שכותב לעצמו יומן אישי ובו חוות דעת על תלמידיו או על העובדים שלו, והשאירו פתוח על השלחן וראה זאת אדם אחר, אף שלא התכוין בכתובת הדברים שיראוהו אחרים, אבל בכך שפשע ובגרמתו הגיע גנות לשני, הרי עבר על איסור לשון הרע.

על חשיבות ההשגחה על כל דיבור, שאף שאינו מתכוין לשנאה וגנות אפשר להיכשל בלשון הרע - מביאים בביאורים ומוספים מעשה שאירע עם ה'חפץ חיים' (שאל אביך ויגדך ח"ב עמ' לט- הגרמ"א שטרן בשם הגר"י קמינצקי) שהלך עם רב חשוב בשליחות לשם דבר מצוה, והתאכסנו בדרך באכסניא, ולאחר שהוגש להם האוכל, שאלה אותם בעלת הבית האם האוכל היה

בכלל ג סעיף ג מהלכות לשון הרע מלמדנו ה'חפץ חיים', כי אפילו כשאינו מדבר מתוך שנאה על רעהו, ואף לא מתכוון לגנות, ואמר רק דרך שחוק וקלות ראש [ואפילו בדרך שיחה לפי תומו - 'ביאורים ומוספים'] בכל זאת הרי זה לשון הרע האסור מהתורה. ומוסיף ב'באר מים חיים' בשם רבנו יונה, שנענשים על הפשיעה בלשון הרע אף שלא התכוין לבזות את השני, ולכן כל דיבור שיצא ממנו בסופו גנאי לשני, הרי הוא חייב אף אם לא התכוין לכך. אמנם בביאורים ומוספים מציינים, כי אם לא היתה סיבה לחשוש שייצא גנות ובזיון, אין כאן תורת לשון הרע וכפי שהתבאר לעיל, ע"ש.

עוד מציינים בביאורים ומוספים, כי מטעם זה, המספר לשון הרע לתועלת [באופן המותר] צריך להקפיד שלא יהיו נוכחים בשעת הסיפור רק אלו שנוגע הדבר אליהם, ואם לא נזהר בכך, הרי עבר על איסור לשון הרע כי בפשיעתו נגרם גנות לשני. וכן אם

ואף תפטר אותה, וזה ממש לשון הרע, כי נגרם בדברים אלו נזק וצער למבשלת, ולפליאתו של אותו רב על כך שהח"ח לכאורה מגזים בדבריו, אמר לו הח"ח - בוא ונראה מה קורה במטבח. הלכו וראו כיצד בעלת הבית כועסת על המבשלת ומודיעה לה שהיא מפוטרת, והיא עומדת מבווישת ודמעותיה בעיניה [והרב ההוא, בראותו כמה צדקו דברי הח"ח, השקיע מאמצים וממון כדי להחזיר את המבשלת לעבודה].

טוב, והח"ח ענה שהיה טוב מאד, והרב שהתלווה אליו אמר שהיה טוב מאד רק היה חסר קצת מלח במרק, וכשמוע הח"ח דבריו אלו ספק ידיו בראשו ואמר: "כל ימי נזהרתי מלדבר ולשמוע לשון הרע, ועתה נאמר בפני לשון הרע על המבשלת, לא היתה כדאית כל נסיעה זו".

והסביר לו הח"ח, שהרי עכשיו תלך בעלת הבית למבשלת ותגער בה על כך שלא שמה מספיק מלח במרק ותצער אותה

לשמוע וליהשמיע

ברכב, בבית, ובכל מקום..

התקשרו לקו השיעורים של 'דרשו'
וקבלו אלפי שיעורים והרצאות להאזנה

077-2222-666

פרשת השבוע מפי מיטב המרצים

חדשות 'דרשו' ועדכונים

מידע לנבחני 'דרשו'

'גישמאק בלימוד'

הרצאות על מתיקות התורה

שיעורי תוספות לפי סדר 'הדף היומי'

הרצאות לחגים ומועדים

תוכניות מיוחדות

שידורים חוזרים מאירועי 'דרשו'

שיעורי 'הדף היומי'
בעברית, אידיש וצרפתית

שיעורי 'הדף היומי בהלכה'
בבקיאות ובעיון

'הפוחת בכל יום'
תוכנית יומית עם
סיפורים וחיזוקים

קו השיעורים של 'דרשו' לחייג, ללמוד, לדעת

כיצד ניתן למלא רווח שנוצר בפרשיות התפילין באמצע מילה?

Olivier Fitoussi/Flash90

אינה משנה את צורתה, כגון באותיות ב', כ', ו'ד'. ויש מקרים שבהם ניתן למלא את המרווח באמצעות עיבוי צידה הימני של האות שלאחר האות המחוקה, באופן שלא ישנה את צורתה. ולדוגמה: אם כתב "לאבותיך" בכתב מלא, במקום "לאבותיך" בכתב חסר - ימחק את האות ו', ויאריך את האות ב' עד לאות ת'; או שיעבה מעט את הרגל הימנית של האות ת', עד שהמילה לא תראה כמחולקת לשנים.

[שו"ע לב, כג, ומשנ"ב קיב]

כפי שלמדנו, פרשה של תפילין שנמצאה בה אות מיותרת, ניתן למוחקה והפרשה כשרה. אולם, אם האות נמצאת באמצע מילה, ולאחר מחיקתה תחלק המילה ותראה כשתי מילים, לא תועיל מחיקת האות, משום שמרצה זה פוסל את המילה. אולם, במקרים רבים ניתן למלא את המרווח שנוצר באמצעות הארכת האות הכתובה לפני האות המחוקה, באופן שתגיע עד סמוך לאות שלאחרי האות המחוקה; והיינו, כשהארכת האות

אילו תקלות עלולות להתרחש בהגדלת אותיות לאחר כתיבתן?

David Cohen/Flash90

מעט במקביל; משום שאם יארכו כל קו בנפרד, תאבד האות את צורתה בשלב שבין הארכת קו אחד למשנהו. וכמו כן, בכל תיקון באמצעות עיבוי אותיות, יש להקפיד שלא לקלקל את צורתן. ולדוגמה: בצידה הימני של האות ר', אין לעבות את חלקה העליון בתחילה, משום שבאופן זה היא עלולה להראות כאות ד' עד להמשך העיבוי.

[משנ"ב לב, קיב, וביה"ל ד"ה ואם; ביאורים ומוספים דרשו, 154-155]

כאמור, ניתן למחוק אות מיותרת באמצע מילה, ולתקן את המרווח באמצעות הארכת אותיות או עיבויין. ולמרות שבשלב שבין מחיקת האות המיותרת באמצע המילה לתיקון, נראית המילה כשתי מילים והיא פסולה - מועיל תיקון זה גם בתפילין ובמזוזות שבהן נדרשת כתיבה 'כסדרן'. מאידך, בשעת הארכת האות בתפילין ובמזוזות, יש להיזהר מאוד שלא לקלקל את צורת האות אף לרגע. ולדוגמה: בהארכת האות ב' - יש להאריך את שני קווי האות, העליון והתחתון, מעט

האם תיקון אות פסולה נחשב תמיד ככתיבה 'שלא כסדרן'?

פסול, שהרי עתה בשעת התיקון, נכתבת אות זו שלא כסדרה; וממילא, כל הכתוב לאחריה אף הוא נכתב שלא כסדרו. אולם, אם האות לא איבדה את צורתה, ופסולה מדין 'כתיבה תמיה' בלבד - הגם שהאות פסולה וחובה לתקנה, אין זה נחשב שאינה כתובה, ותיקונה אינו נחשב ככתיבתה מחדש; וממילא, אין זו כתיבה שלא כסדרה, והפרשיות כשורות.

[שו"ע לב, כה, ומשנ"ב קיד; ביאורים ומוספים דרשו, 157; וראה שו"ע שם, יח]

כפי שלמדנו, פרשיות התפילין והמזוזות צריכות להיכתב כסדר שבו הן כתובות בתורה; לפיכך, במקרה שאחת האותיות בפרשה איבדה את צורתה, כך שתיקון האות נחשב ככתיבה מחדש של האות; וכן במקרה שהאות לא איבדה את צורתה, אך כדי לתקנה ללא פסול 'חק תוכות' צריך לקלקל את צורתה ולכותבה מחדש (ראה במקורות) - כל מה שנכתב לאחר אות זו,

* לאחר כתיבת פרשה של תפילין, יקרא הסופר את כולה פעמיים או שלוש, על מנת להגיהה. ואסור לו להוציאה מתחת ידו לפני הגהתה, ואינו רשאי לסמוך על הסוחר או הקונה שימסרוה להגהה.
* פרשה של תפילין שנמצאה בה אות מיותרת, או אף מילה מיותרת, ניתן למחוק את המיותר, והפרשה כשרה; ובלבד שהמחיקה אינה יוצרת בתוך הפרשה מרווח המספיק לכתיבת תשע אותיות.
* אין לכתוב את אחד משמות הקודש מיד לאחר טבילת הקולמוס בדיו. ואם הדיו שבקולמוס עומד לִאֲזוֹל בסמוך לכתיבת השם, יותיר הסופר לפחות אות אחת לפני כתיבת השם, ויטבול את הקולמוס בדיו.

מה שלמדנו לפני מאה ימים:

איזו הלכה נרמזת בראשי התיבות של המילה 'ציצית'?

ובנוגע להפרדת החוטים בשבת - יש שמתירים, אך גם לדעתם, בציצית חדשה אסור לעשות כן, משום שיש בכך גמר מלאכה של עשיית הבגד. ויש שאוסרים אף בציצית ישנה, משום ש'מתקן' בכך את הבגד. ויש שאוסרים כאשר החוטים סבוכים זה בזה כפקעת, ומתירים כשאינם סבוכים אלא מעט.

[שו"ע ח, ז, ומשנ"ב יח; ביאורים ומוספים דרשו, 22 ו'24]

לדעת המשנה ברורה, אם חוטי הציצית מסובכים זה בזה, יתכן שלא ניתן לקיים בהם את המצוה. ולדעת החזון איש, ניתן לקיים בהם את המצוה, ואף לברך על ציצית זו, משום שאין בהפרדתם אלא 'נוי מצוה' בלבד. ולכל הדעות, לכתחילה צריך להפריד את חוטי הציצית זה מזה; ויש שכתבו רמז לדבר במילה 'ציצית', (כפי הכתיב של מילה זו בתורה): 'צ'דיק 'פ'ריד צ'יציותיו ת'מיד.

הלוח היומי

כ"ז בסיון | בי יחיאל מרדכי ב"ר שמואל יהודה לדרמן זצ"ל, מייסד ביה"כ לדרמן-ב"ב

היום הוא תענית צדיקים (כמובא בשו"ע תק"פ ב') על שריפת התנא רבי חנינא בן תרדיון שהיה מעשרה הרוגי מלכות, וס"ת עמו (שכרכוהו בס"ת), ומובא בגמ' שאמר לתלמידיו שרואה "גווילין נשרפין ואותיות פורחות".

יארציט:

תק"ד: רבי מאיר ב"ר יצחק אייזנשטט זצ"ל, אב"ד אייזנשטט, שידלובצא ועוד, בעל פנים מאירות, אור הגנוז ועוד.
תקכ"ז: רבי משה (חריף) ב"ר יעקב ברנדיס זצ"ל, אב"ד מגנצא ועוד, בעל חידושי רבי משה חריף.
תרמ"ג: רבי מרדכי ב"ר אשר קלאצקי-מלצר זצ"ל, מוויילנא, ר"י רמייל'ס ואב"ד קאלוואריא ועוד.
תרנ"ז: רבי אריה לייב ב"ר שמואל אברהם אבא זצ"ל, מז'טומיר.
תרע"ח: רבי יעקב ב"ר מרדכי סג"ל פראגר זצ"ל, מאדא, בעל תורת ושאלת יעקב.
תרצ"ד: רבי שמואל שמעלקא ב"ר ישראל יעקב לייפר זצ"ל, מחוסט.
תש"א: רבי משה יחיאל אלימלך ב"ר נתן דוד (מפרציבא) רבינוביץ הי"ד, מלברטוב.
תשכ"ט: רבי יחיאל מרדכי ב"ר שמואל יהודה לדרמן זצ"ל, מייסד ביה"כ לדרמן-ב"ב.

בסוף ימיו של מרן הג"ר יהודה צדקה התקינו בביתו קו טלפון. לאחר כמה ימים רבינו ננעל בביתו עקב תקלה במנעול, והתקשר לחתנו הג"ר יעקב שכנזי שיפתח לו את הדלת. חתנו מיד הזדרז ופתח, ואמר: "מה טוב שהותקן עתה טלפון, הרי בלעדיו היה רבינו כלוא בפנים ללא מוצא!". אולם רבנו נענה ואמר: "ושמא אם לא היה טלפון לא הייתי ננעל..." (שהרי אין מגיע לאדם שום צער בלא שנגזר עליו).

(וזאת ליהודה ח"א עמ' 378)

נתבונן שלא לתלות שום דבר במקרה וטבע, אלא נזכור שהכל מגיע במדויק כפי שנגזר מלמעלה

לפתוח את היום בטוב...

הצטרף אלינו וקבל את המייל היומי של 'דרשו'
'הפותח בכל יום' לתיבת המייל שלך

סיפורים • חיזוקים • הלכה יומית • כתבות וראיונות • פרשת שבוע

להצטרפות נא שלחו מייל לכתובת

dirshu@dirshu.co.il

לתשומת לבכם: התמונות המוצגות כאן יש עליהם זכויות יוצרים ואין להשתמש בכל שימוש שהוא ללא היתר בכתב

העלון מופץ לזיכוי הרבים, אנא הימנעו מקריאה בשעת התפילה וקריאת התורה

דרשו | רח' הקבלן 45 ירושלים | 02-5609000 | לשאלות ופניות בכל נושא: dirshu@dirshu.co.il